

Arrest

nr. 182 249 van 14 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 18 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien het verzoekschrift dat bij faxpost op 10 februari 2017 werd ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling te vorderen van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van voormelde beslissing van 19 december 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, komt op 17 juli 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 4 augustus 2016 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 17 juni 2016 te Trapani (Italië) geregistreerd werd wegens onregelmatige binnenkomst. Op 16 augustus 2016 wordt een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden.

Op 19 oktober 2016 stelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een “*tacit agreement*” vast, in toepassing van artikel 22.7. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

Op 19 december 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Soedan van Haoussa afkomst verklaart te zijn, werd op 18.07.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 04.08.2016 asiel in België. Hij was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat zijn vingerafdrukken op 17.06.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst.

Op 04.08.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij op 25.09.2013 vertrokken te zijn vanuit Soedan en stelde hij eerst per bus en boot naar Egypte te zijn gereisd waar hij tot 30.09.2016 verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per vrachtwagen en te voet verder door naar Libië waar voor lange tijd te Az Zawiyah (LBY) verbleef alvorens per boot verder door te reizen naar Italië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 17.06.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene bevestigde dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië en verklaarde hij hiertoe verplicht werd. Hij stelde dat de Italiaanse politie hem informeerde dat zijn vingerafdrukken enkel ter controle genomen werden in Italië en ontkende asiel te hebben gevraagd in Italië. Betrokkene verklaarde in Italië ongeveer 5 dagen in een opvangcentrum op Sicilië (IT) te hebben verbleven waarna hij per trein en wagen verder doorreisde tot België met een transit via Frankrijk. Betrokkene verklaarde op 17.07.2016 gearriveerd te zijn te Brussel (BE) en vroeg asiel in België op 04.08.2016.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij op zoek is naar bescherming en dat in Frankrijk en Italië vluchtelingen niet geholpen worden terwijl dit in België wel het geval zou zijn. Met betrekking tot een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene graag te hebben dat zijn dossier in België wordt behandeld. Hij stelde echter wel steeds correct behandeld te zijn geweest in Italië.

Via een schriftelijke tussenkomst van zijn raadvrouw d.d. 15.11.2016 verzette betrokkene zich verder tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. De raadvrouw van betrokkene spreekt in haar tussenkomst over een desastreuze situatie met betrekking tot de opvang van asielzoekers en de asielprocedure zelf in Italië. Zo stelt ze dat de situatie in Italië nog verslechterd is

naar aanleiding van het akkoord tussen Turkije en Griekenland waardoor de instroom via Griekenland weliswaar is verminderd maar de instroom via Italië gestaag doorgaat en zelfs ernstig vermeerderd is. Volgens de raadvrouw van betrokkene klagen onafhankelijke waarnemers de catastrofale levensomstandigheden van de kandidaat-vluchtelingen alsook het gebrek aan toegang tot de asielpcedure in Italië aan. Op basis van bovenstaande elementen dreigt de overdracht van betrokkene in het kader van Verordening 604/2013 volgens de raadvrouw van betrokkene een inbreuk te veroorzaken op artikel 3 van het EVRM waardoor ze de toepassing van artikels 3 en 17 van Verordening 604/2013 verzoekt. Ter info voegt ze nog enkele recente artikels bij van onafhankelijke waarnemers.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 16.08.2016 werd er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 19.10.2016 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilziggend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De louter persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij de behandeling van zijn dossier in België verkiest benadrukken we dat deze verklaring te kaderen valt onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat. We herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

We benadrukken verder nogmaals op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde in goede gezondheid te verkeren en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder werd er door de raadvrouw van betrokkene ook geen melding gemaakt van dergelijke problemen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Verder verwijzen we desbetreffend ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij in Italië verplicht werd om zijn vingerafdrukken te laten registreren benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

Betrokkene verklaarde verder dat hij geen asiel vroeg in Italië. Hieromtrent wijzen we op het feit dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd op basis van artikel 13(1) van Verordening 604/2013: "wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." Bovenstaande impliceert dan ook dat het feit dat betrokkene geen asiel vroeg in Italië geen invloed heeft op de verantwoordelijkheid van de Italiaanse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Daarnaast betekent dit ook dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen, alsook de verwijzing van de raadvrouw van betrokkene dat de situatie met betrekking tot de asielprocedure in Italië desastreus zou zijn, wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de

procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Met betrekking tot de verklaring van de raadvrouw van betrokkene dat een overdracht van betrokkene naar Italië een inbreuk op artikel 3 van het EVRM dreigt te veroorzaken wijzen we er vooreerst op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland onder meer dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1993 geboren alleenstaande man. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat betrokkene geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Verder wensen we in dit verband ook te wijzen op het feit dat er de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit werd opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu

geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)

Betreffende de door de raadvrouw van betrokkene aangehaalde onafhankelijke publicaties merken we op dat deze met name gefocust zijn op de situatie bij de Italiaanse hotspots. Zo verwijst ze in dit verband ook naar een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) dat zich focust op de concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarnaast benadrukken we dat betrokkene desbetreffend tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden op het moment van zijn registratie in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren. Zo verklaarde betrokkene steeds correct behandeld te zijn geweest in Italië en stelde hij na zijn illegale binnenkomst circa 5 dagen in een opvangcentrum te hebben verbleven.

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten en die ook aangehaald werden door de raadvrouw van betrokkene, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. Net zoals het feit dat de instroom naar Italië naar aanleiding van het akkoord tussen Turkije en Griekenland ernstig vermeerderd, zoals wordt aangehaald door de raadvrouw van betrokkene, niet kan doen besluiten dat de omstandigheden van opvang of van behandeling in Italië een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. Zo wordt in de door de raadvrouw van betrokkene aangehaalde publicatie uitgaande van IRIN News (d.d. 15.08.2016) melding gemaakt van het relocatieprogramma dat actief is in Italië. We benadrukken hierbij dat dit mechanisme losstaat van Verordening 604/2013 en geen invloed heeft op de overname van betrokkene door de Italiaanse instanties. Daarnaast wensen we hieromtrent ook te benadrukken dat bovenstaande publicatie niet

zonder meer als objectief en accuraat kan worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. We verwijzen onder meer verder naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij op zoek is naar bescherming en dat in Italië en Frankrijk vluchtelingen niet worden geholpen terwijl dit in België wel het geval zou zijn. We benadrukken dat bovenstaande aantoonde dat betrokkene in Italië wel degelijk de aan zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming behorende bijstand en opvang zal verkrijgen. Daarnaast benadrukken we ook dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren en betrokkene dus niet de nodige bescherming zullen bieden. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten⁽⁴⁾.

(...)"

1.2. Op 31 januari 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Tegen deze beslissing wordt bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. 200 289.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

De verzoeker vordert in zijn verzoekschrift het bevelen van voorlopige maatregel in toepassing van artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Er blijkt evenwel dat hij de toepassing van het bepaalde in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet beoogt. Ter terechtzitting wordt aan de partijen gevraagd naar hun standpunt inzake een herkwalificatie van de vordering in die zin. Beide partijen stellen hiermee geen probleem te hebben.

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Artikel 44, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen, te dezen de beslissing van 19 december 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel die imminent is (geworden). Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

In casu maakt de verzoeker het voorwerp uit van een beslissing van 31 januari 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Deze beslissing, die aan de verzoeker werd betekend op dezelfde dag, maakt de verwijdering van de verzoeker imminent nu zij de vasthouding van de verzoeker beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker heeft op vrijdag 10 februari 2017, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 31 januari 2017 ingediend. De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd zodoende ingediend binnen de termijn van tien dagen zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid, *iuncto* artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 199 342, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van de verzoeker imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van laatstgenoemde vordering ook niet.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De twee cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid, *inuncto* artikel 39/84, eerste lid, en 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet);
2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid, *inuncto* artikel 39/84, eerste lid, en 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM): zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. In een enig middel, zoals uiteengezet in de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van 18 januari 2017, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 17 en 20 van de Dublin III-verordening, van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens wordt een manifeste beoordelingsfout opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat er een gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht inzake het bepalen van de voor de asielaanvraag verantwoordelijke Lidstaat waarbij de vrije keuze van de asielzoeker uitgesloten is op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel;

Doordat de bestreden beslissing weliswaar bevestigt dat elke lidstaat gehouden is te onderzoeken of een overdracht aan een lidstaat waar ernstige moeilijkheden worden vastgesteld, zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest en dat er geen asielzoekers mogen overgedragen worden, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen mbt procedures en onthaal aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht een risico loopt top een onmenselijke of vernederende behandeling, én zelfs zelf toegeeft dat er problemen zijn en Italië voor grote uitdagingen staat, doch - zonder bijkomend en actueel onderzoek, besluit dat er in casu (Italië) geen enkele reden is om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten;

Doordat de bestreden beslissing verder de motivering totaal afleidt van de essentie, -namelijk de hierboven geformuleerde opdracht,- door te verwijzen naar het feit dat ():*

-de kandidaat-vluchteling geen keuzevrijheid heeft 5

-de kandidaat-vluchteling geen kwetsbaar profiel zou hebben

-de kandidaat-vluchteling zich niet kan verschuilen achter het feit dat hij verplicht werd vingerafdrukken te laten nemen, en geen asiel aanvraag in Italië.

Doordat de bestreden beslissing een impliciet akkoord betreft, en er dus geen enkele concrete garantie werd gevraagd inzake toegang tot de procedure, bijstand en vooral in de huidige omstandigheden opvang;

Terwijl het dus niet aan de orde is om te debatteren over de hierboven beschreven onderdelen die niet pertinent zijn ();*

Terwijl de betwisting inzake de beslissing immers het feit betreft dat de administratie weliswaar erkend dat Italië voor grote uitdagingen staat en met grote problemen inzake procedure en opvang kampt, doch verzoeker wil terugsturen, en zich hiervoor baseert op gedateerde rapporten, zonder enige rekening te houden met actuele en volledige informatie, waarvan zij op de hoogte dient te zijn, én zonder enige garantie te hebben gevraagd van de Italiaanse overheid.

Terwijl verzoeker wel actuele informatie heeft meegedeeld die wijst op een exponentiële toename van asielzoekers via Italië in 2016; terwijl dit een aanzienlijke impact heeft op de procedure en opvangcapaciteit van het land.

Terwijl er reeds herhaaldelijk werd geoordeeld dat de administratie in deze materie die volatiel en evolutief van aard is, in uitvoering van het zorgvuldigheidsbeginsel steeds volledige en geactualiseerde informatie dient te gebruiken (binnen en buiten het individuele dossier).

Terwijl er niet kan ontkend worden dat de huidige beslissing ook in de winterperiode wordt genomen, waarbij opvangcapaciteit in het algemeen reeds onder druk staat en er dus absoluut niet kan uitgegaan worden van het feit dat er in Italië correct zal kunnen omgegaan worden met verzoeker; dat er dus minstens individuele garanties moeten bestaan,- quod non."

3.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest kent een gelijklopende inhoud als artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor

de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Vooraf dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoeker zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België, op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, Miah v. the United Kingdom, § 14 en, *mutatis mutandis*, 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM 21 januari 2011 M.S.S. v. België en Griekenland, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (zie: *mutatis mutandis*, EHRM 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, § 42, EHRM 28 juni 2011, Sufi and Elmi v. the United Kingdom, §§ 281-292 en EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein v. Nederland en Italië §§ 70-71).

Bovendien moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte

lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Te dezen wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de verzoeker, tijdens een gehoor van 4 augustus 2016 gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen, antwoordde dat *“hij besloot in België asiel te vragen omdat hij op zoek is naar bescherming en dat in Frankrijk en Italië vluchtelingen niet geholpen worden terwijl dit in België wel het geval zou zijn”* en dat hij *“(m)et betrekking tot een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde (...) graag te hebben dat zijn dossier in België wordt behandeld”,* doch dat hij *“steeds correct behandeld (...) (is) geweest in Italië”*. Er wordt in de bestreden beslissing benadrukt dat de verzoeker *“tijdens zij(n) gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden op het moment van zijn registratie in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren”,* dat hij verklaarde *“steeds correct behandeld te zijn geweest in Italië”* en stelde *“na zijn illegale binnenkomst circa 5 dagen in een opvangcentrum te hebben verbleven”*. Tevens wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de verzoeker *“verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben”*. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog benadrukt dat *“de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1993 geboren alleenstaande man”* en wordt gewezen op het feit dat de verzoeker *“geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”,* en dus niet aannemelijk maakt dat *“hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen”*. Geen enkele van deze overwegingen wordt door de verzoeker betwist. Bovendien bevat het administratief dossier op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat de verzoeker bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet aan. Uit de motieven van de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt *prima facie* dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van de verzoeker.

Derhalve wordt nagegaan of de verzoeker aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

De verzoeker voert aan dat *“Italië voor grote uitdagingen staat en met grote problemen inzake procedure en opvang kamp”*, doch dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hem naar Italië wil terugsturen en zich hiervoor *“baseert op gedateerde rapporten, zonder enige rekening te houden met actuele en volledige informatie, waarvan zij op de hoogte dient te zijn, én zonder enige garantie te hebben gevraagd van de Italiaanse overheid”,* dit terwijl hij *“wel actuele informatie heeft meegedeeld die wijst op een exponentiële toename van asielzoekers via Italië in 2016”,* wat *“een aanzienlijke impact heeft op de procedure en opvangcapaciteit van het land”*.

In de bestreden beslissing wordt er wat betreft de toegang tot de asielprocedure in Italië op gewezen dat om de overname van de verzoeker *“aan de Italiaanse instanties verzocht werd op basis van artikel 13(1) van Verordening 604/2013”,* wat impliceert dat het feit dat de verzoeker *“geen asiel vroeg in Italië geen invloed heeft op de verantwoordelijkheid van de Italiaanse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene”* en betekent dat de verzoeker *“na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst”*. Volgens de motieven van de bestreden beslissing zal dit verzoek *“door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene*

zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek” en zal de verzoeker “gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen”. Voorts wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat “verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming”, waarbij wordt verwezen naar het rapport over Italië van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Maria de Donato, “Asylum Information Database - National Country Report – Italy”, up-to-date tot december 2015) (hierna: AIDA-rapport) “waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40)” en “dat “Dublin-terugkeerders”, wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen” en dat “(i)ndien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving (...) de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog (kan) vragen te worden gehoord”. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing benadrukt dat “Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM)”, zodat er van moet worden uitgegaan “dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt”. Er wordt overwogen dat Italië “verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek (onderwerpt) en (...) de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe(kent) aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden”, zodat er “geen enkele aanleiding (is) om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren en betrokkene dus niet de nodige bescherming zullen bieden”. Ten slotte wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat Italië “tevens onafhankelijke beroepsinstanties (kent) voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering”.

De verzoeker brengt geen enkel concreet argument aan dat het besluit van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat hij toegang heeft tot een daadwerkelijke asielprocedure en beroepsprocedure onderuit haalt.

Met betrekking tot de opvangvoorzieningen in Italië diende enkel de situatie van asielzoekers in Italië, meer bepaald de zogenaamde “Dublin-terugkeerders”, te worden onderzocht.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar recente rechtspraak van het EHRM, dat “reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland” en oordeelde dat “op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak *M.S.S. v. België en Griekenland*”. De Raad wijst er op dat dit standpunt ook nog in 2016 werd bevestigd (zie EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27). Voorts heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht onderzocht en werd dit onderzoek specifiek gericht op de situatie van zogenaamde “Dublin-terugkeerders” in Italië, waarbij de gemachtigde rekening heeft gehouden met verschillende internationale gezaghebbende rapporten, waaronder (onder meer) het hierboven reeds genoemde AIDA-rapport, het rapport “*Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien*” van augustus 2016 van de Schweizerische Flüchtlingshilfe en het rapport “*Hotspot Italy. How EU’s Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights*” van Amnesty International van 2016, en tevens de aandacht vestigt “op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk”. In de bestreden beslissing wordt bovendien in concreto ingegaan op de door de raadvrouw van de verzoeker meegedeelde “actuele informatie (...) die wijst op een exponentiële toename van asielzoekers via Italië in 2016”. Zo wordt met betrekking tot het rapport van Amnesty International van 2016 opgemerkt dat dit rapport “zich specifiek focust op de omstandigheden

bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots”, dat “(d)eze omstandigheden (...) geen betrekking (hebben) op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden” en dat “het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013”. Er wordt geoordeeld dat “bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten en die ook aangehaald werden door de raadsvrouw van betrokkene, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden” en dat deze bronnen “geen aanleiding (geven) te besluiten dat de onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”, nu “(h)et loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië (...) onvoldoende (is) om tot dit besluit te komen”. Met betrekking tot de door de raadsvrouw van de verzoeker aangehaalde publicatie uitgaande van IRIN News (d.d. 15.08.2016), waarin melding wordt gemaakt van het relocatieprogramma dat actief is in Italië, wordt in de bestreden beslissing benadrukt dat “dit mechanisme losstaat van Verordening 604/2013 en geen invloed heeft op de overname van betrokkene door de Italiaanse instanties” en dat deze publicatie “niet zonder meer als objectief en accuraat kan worden beschouwd”, aangezien “(h)et gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, (...) niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten (bewijst)” en de “in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn (...) wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties”. De verzoeker betwist deze motieven niet en brengt geen concrete actuele informatie aan waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden en waaruit blijkt dat de door de gemachtigde gehanteerde informatie gedateerd zou zijn. Voorts wordt niet ingezien – en de verzoeker ligt niet in concreto toe – in welk opzicht de omstandigheid dat de bestreden beslissing in de winterperiode werd genomen, afbreuk doet aan de voorgaande motieven van de bestreden beslissing.

Voor zover de verzoeker laat gelden dat er minstens individuele garanties moeten bestaan, wordt er op gewezen dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft, zoals in de “zaak *Tarakhe*” van het EHRM het geval was en dat bovendien het feit dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië op zich niet noodzaakt dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is immers uitdrukkelijk voorzien in artikel 22.7. van de Dublin III-Verordening en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op zeer omstandige wijze gemotiveerd heeft waarom hij heeft besloten dat “niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”. De verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de loutere negatie van hetgeen in de bestreden beslissing wordt vastgesteld en te stellen dat het onderzoek gebaseerd is op gedateerde rapporten, zonder evenwel met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn of toe te lichten welke specifieke informatie uit deze rapporten thans niet meer actueel is. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de situatie in Italië, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Aldus maakt de verzoeker *prima facie* niet aannemelijk dat hij als asielzoeker bij een overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker. Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde wel degelijk grondig en op basis van actuele informatie heeft onderzocht of de verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Italië het risico loopt te worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. Noch het betoog van de verzoeker, noch het administratief dossier bevat op het eerste gezicht elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan *prima facie* niet worden aangenomen.

3.3.3. *In casu* lijkt de verzoeker op het eerste gezicht geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM, met name de artikelen 2, 3, 4, eerste lid, en 7 van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift voert de verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel het volgende aan:

“De bestreden beslissing houdt een bevel in om het grondgebied te verlaten en verzoeker kan dus naar Italië worden overgebracht; daardoor riskeert hij totaal zonder opvang en toegang tot de procedure terecht te komen in een land dat momenteel kampt met grote opvang en procedureproblemen, waarbij er thans ook een aardbeving heeft plaatsgevonden en-de barre weersomstandigheden bijkomende druk leggen op alle sociale hulpsystemen...

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: Zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S7 België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Seed/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons/Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf EHRM 2/januari 2011, MS.S./Belgie en Griekenland, § 358 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81 ; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en consoorten Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en consoorten Verenigd Koninkrijk, § 107).

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de (inadequate) opvangmogelijkheden in Italië onvoldoende nauwkeurig heeft onderzocht, of noch niet heeft onderzocht in het licht van de actuele situatie en minstens een ernstige beoordelingsfout heeft begaan.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat er een risico bestaat dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou kunnen blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien van waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM, minstens dat dit onderzoek niet werd gevoerd.”

3.4.2.2. In wezen wijst de verzoeker in zijn uiteenzetting over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel op het risico om te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, wat overeenstemt met de door hem in het enig middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, kan deze schending op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

3.5. Er is bijgevolg niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden die moeten worden vervuld opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen. Dit volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN